CENA NUMERU 40 GROSZY

Nr. 6. KRAKÓW, 15 SIERPNIA 1927. ROK VII.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KRAKOWSKIEGO

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika urzędowego“ Kraków, Województwo, ul. Basztowa 22.

Prenumerata względnie należytość za poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego należy składać w Kasach skarbowych na dochód Min. Spraw Wewnętrznych Dz. II. §: 7 „Dziennik Urzędowy“, a dowody złożenia przesłać Województwu,

Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.

TREŚĆ:

A. Dział urzędowy.

B. Dział nieurzędowy.

DZIAŁ URZĘDOWY.

1.

Odpis! Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Warszawa, dnia 25 czerwca 1927. Nr. Wojsk. 2437/27. Okólnik Nr. 62. Przedmiot. Karty powołania — upoważnienie urzędów gminnych do poprawiania stacji odjazdowej. Do okólnika Nr. 62. Do Wszystkich Panów Wojewodów i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę. W myśl okolnika z dnia 22 marca 1927 r. Wojsk 3058/26 zaliczonemu do stanu urlopowanych w razie zmiany miejsca jego zamieszkania — karta powołania, nadesłana przez P. K. U. pod dawnym adresem winna być skierowana bezpośrednio do urzędu gminnego nowego miejsca jego zamieszkania. Z uwagi na to, że w wypadkach, gdy chodzi o przejazd kolejami, nazwa stacji odjazdu podana w karcie powołania nie pokrywa się niejednokrotnie z faktyczną stacja odjazdu zaliczonego do stanu urlopowanych Min. Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych upoważnia urzędy gminne miejsca zamieszkania powołanego — do sprostowania w kartach powołania nazwy stacji odjazdu na stację właściwą, z której powołany ma faktycznie odjechać. Sprostowanie to ma uskuteczniać urząd gminny nowego miejsca zamieszkania powołanego — przez skreślenie nazwy stacji odjazdu dawniejszego miejsca zamieszkania i wpisanie nazwy stacji nowego miejsca zamieszkania, względnie najbliższej stacji, z której powołany winien wyjechać. Skreślenie winno być uskutecznione w taki sposób, ażeby skreśloną nazwę można było z łatwością odczytać, pisanie nazwy nowej stacji winno być dokonane pismem wyraźnem i czytelnem. Poprawka winna być podpisana przez Naczelnika gminy i zaopatrzona w pieczęć urzędową. O dokonanej poprawce urząd gminny winien bezzwłoczne zawiadomić tę PKU., która wystawiła kartę powołania. W sprawie powyższej zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) wydać zaraz dalsze właściwe zarządzenia podwładnym władzom administracyjnym i samorządowym. Naczelnik Wydziału Pieracki mp. Pułkownik Sztabu Generalnego.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.

L. Ad. 10536/27 Kraków, dnia 7 lipca 1927.

Karty powołania i upoważnienie urzędów gminnych do poprawiania stacji odjazdowej.

OKÓNLIK Nr. 110.

Wszystkim Panom Starostom Województwa krakowskiego i Panu Prezydentowi st. kr. m. Krakowa udzielam do wiadomości i dalszego właściwego zadzenia.

Za Wojewodę:

Dr. Mikosz w. r.

2.

URZĄD WOJEWÓDZKI KRAKOWSKI.

Kraków, dnia 12 sierpnia 1927 r.

L: PH. 6681/27.

Sprawa karania pracodawców przemysłowych, nie przestrzegających obowiązku posyłania uczniów do szkół zawodowych dokształcających na terenie b. zaboru austrjackiego.

Do Wszystkich PP. Starostów w okręgu Województwa krakowskiego, oraz Pana Prezydenta stoł. król. miasta Krakowa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, na podstawie porozumienia z Ministerstwem Sprawiedliwości, Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej, oraz Ministerstwem Przemysłu i Handlu wyjaśniło reskryptem z dnia 4/VII b. r. Nr. A. P. 7081/27, że przepisy austrjackiej ordynacji przemysłowej w brzmieniu ustawy z dnia 5.II 1907 r. (Dz. U. P. Nr. 26, dotyczące karania pracodawców przemysłowych, nie przestrzegających obowiązku posyłania uczniów do szkół zawodowych dokształcających, obowiązują nadal na obszarze b. zaboru austrjackiego, o ile nie zawierają przepisów niezgodnych z ustawą z dnia 2. VII 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. Rz. P. Nr. 65/1924 r. poz. 636).

Obowiązek pracodawcy umożliwienia uczniowi (młodocianemu) uczęszczania do szkoły zawodowej, dokształcającej ujęty jest w art. 9 *Ustawy z dnia 2.VII 1924 roku* tylko pośrednio, t. j., że pracodawcy nie wolno zmuszać młodocianego do odrobienia sześciu godzin tygodniowo spędzonych faktycznie w szkole, natomiast pozytywny obowiązek uwalniania od pracy, zgłaszania ucznia do szkoły i przestrzegania, aby do niej uczęszczał, polega nadal na przepisach austrjackiej ordynacji przemysłowej (§ 100 i rozdziały VIII i IX — §§ 133, 133a, ust. d. 141 ust 5) przewidujących za naruszenie obowiązków z tej Ustawy wynikających karanie przez władze administracyjne I instancji.

Co do uczniów należy stosować przepisy *§ 99* b. austrjackiej ordynacji przemysłowej, albowiem Ustawa z dnia 2.VII. 1924 roku mówi jedynie o obowiązku młodocianych uczęszczania do szkół dokształcających, nie ustanawiając jednak na uczniów żadnej sankcji karnej.

Równocześnie uchyla się tutejszy okólnik z dnia 11/VII 1925 L. VI — 7789/25.

Ze względu na przedstawiony stan prawny, uzasadniający zachowanie kompetencji władz administracyjnych I instancji do karania pracodwców przemysłowych za wskazane wyżej przekroczenie.

Powyższe udziela się do wiadomośmi i zastosowania.

Za Wojewodę:

Dr Wyrób w. r.

3.

Odpis! Dowództwo Okręgu Korpusu Nr. V. L: 15110 (Og. Uzup. Opłata stemplowa od podań o odroczenie ćwiczeń wojskowych. Kraków dnia 20 lipca 1927 r. W związku z rozkazem M. S. Wojsk. Szt. Gen. O. I. L: 150 Og. Mob. 27 i rozkazem DOK. V. L.: 7572) Og. Uzup. (Mob) 27. Dca O. K. V. polecił wyjaśnić podległym Komendantom P. K. U., że podania o zwolnienie względnie odroczenie od ćwiczeń wojskowych są wolne od opłaty stemplowej na zasadzie art. 142 p. 3 u. c. s. podania takie bowiem dotyczą sprawy służby wojskowej, a mianowicie sposobu wykonania obowiązku służby wojskowej,, przez służbę w rezerwie (art. 3 i art. 70 ustawy z 23. maja 1924 r. Dz. U. Rz. P. Nr 61, poz. 609). O powyższem Dca O. K. V. polecił bezzwłocznie powiadomić właściwe władze admin. I. inst., celem podania tego wyjaśnienia do wiadomości poszczególnym Urzędom gminnym (magistratom) i zainteresowanym rezerwistom. Szef Sztabu D. O. K. V. Belesławicz, Pułk. Szt. Gen.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.

L: Ad. 11670/27 Kraków, dnia 3 sierpnia 1927.

Opłata stemplowa od podań o odroczenie ćwiczeń wojskowych.

OKÓLNIK NR. 121.

Wszystkim Panom Starostom Województwa krakowskiego, Panu Prezydentowi st. kr. m. Krakowa do wiadomości i dalszego właściwego zarządzenia.

Za Wojewodę:

Mikosz w. r.

4.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L.: II — 185 ex 1925. Kraków, dnia 30 stycznia 1925.

Policyjne ograniczenia w obszarze przepływu wielkiej wody.

OKÓLNIK Nr. 32.

Do wszystkich Starostw i Magistratu stoł. król. miasta Krakowa.

Przypominając dołączony w odpisie okólnik b. Namiestnictwa z 18. VI. 1920, L. VIII a 71620/238, poleca się Starostwom w celu uporządkowania i poprawienia odpływu wysokich wód rzecznych, zwłaszcza na przestrzeniach rzek obwałowanych — wydać w porozumieniu z właściwymi Zarządami dróg wodnych, kierownictwami regulacji rzek, Kierownictwami budowy wałów ochronnych, względnie Państwowymi Zarządami wodnymi zarządzenia przewidziane w ustępie 1 punkt c) art 113 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U. Nr. 108, poz 936, a mianowicie:

1) Na rzekach obwałowanych nakazać właścicielom gruntów nadbrzeżnych usunięcie *do końca kwietnia* 1925 drzew wysokopiennych, rosnących w terenie inundacyjnym między wałami. Dla ochrony samego wału przed naporem lodów, względnie przedmiotów płynących, któreby mogły wał uszkodzić, wskazanem jest pozostawienie szeregu drzew, rosnących w odległości około 5 metrów od stopy wału.

2) Na innych rzekach nakazać właścicielom usunięcie drzew wysokopiennych w terenie zalewowym na pasie o szerokości ponad 5 metrów od brzegu.

Sadzenie drzew w terenie zalewowym na przyszłość nie może być dopuszczone. Równocześnie podadzą Starostwa do powszechnej wiadomości wydane po porozumieniu się z wymienionemi już Zarządami wodnymi potrzebne zarządzenia po myśli ustępu 1) a) punkt 1) i 2), tudzież ewentualne zakazy po myśli ustępu 1) i b) punkty 1), 2) i 3), art. 113 ustawy wodnej

W tym względzie zauważa się w szczególności, że składy drzewa przygotowanego do spławu, bywają często powodem zatorów, przerwania wałów ochronnych, zerwania lub uszkodzenia mostów i t. p.

Wobec tego winny Starostwa wezwać wszystkich handlarzy drzewa, utrzymujących nad rzekami składy drzewa, do wykazania się przepisanem pozwoleniem i stwierdzić w porozumieniu z właściwymi Państwowemi Zarządami wodnymi, czy istniejące składy drzewa odpowiadają warunkom uzyskanego pozwolenia, zwłaszcza co do zapasu drzewa, jaki właścicielowi składu wolno gromadzić na placu lądowniczym, a który nie powinien przewyższać ilości drzewa, jaką z uwzględnieniem stosunków miejscowych możnaby w ciągu najbliższych trzech dni wywieść poza wał ochronny, lub na wyższy teren, niezalewany przez podziałowe wody.

W danym razie należy stwierdzić, czy i o ile warunki wydanego już pozwolenia wymagają zmiany lub uzupełnienia z uwagi na zmieniony stan rzeki.

Składy drzewa. istniejące nad rzekami bez pozwolenia władzy należy bezzwłocznie zamknąć a ich właściceli wezwać, aby postarali się o potrzebne pozwolenie, które może być wydane tylko na podstawie przeprowadzonego dochodzenia wodno-prawnego.

Podając do powszechnej wiadomości za pośrednictwem Zwierzchności gminnych zarządzenia, wydane po myśli załączonego rozporządzenia b. Namiestnictwa z 18 czerwca 1920 L: VIII, a 71620/238 i powyższych wskazówek, zwróci Starostwo uwagę interesowanej ludności, że zarządzenia te mają na celu ochronę gruntów nadbrzeżnych przed klęską powodzi, gdyż drzewa, rosnące w terenie inundacyjnym, powodują zatory lodowe, utrudniają przepływ wielkiej wody i zwiększają niebezpieczeństwo przerwania wałów ochronnych. Podmulone drzewa, tudzież materjał drzewny, złożony na placach lądowniczych, porwane przez wezbraną wodę, przyczyniają się też do zniszczenia mostów i kładek, przez co Skarb Państwa i związki komunalne narażone zostają na olbrzymie straty — w razie zatamowania zaś przepływu i rozlania się rzeki dosięga woda nieraz parcel, których, zdawało się, że nie może dosięgnąć klęska powodzi.

Rzeczą też naczelników gmin będzie dopilnować przeprowadzenia wydanych zarządzeń i zawiadomić Staroswa o ich wykonaniu.

Odpis polecenia, wydanego na podstawie niniejszeko okólnika. po porozumieniu się z właściwymi zarządami wodnymi, należy przedłożyć Województwu *do 15 lutego 1925 r.*

Wojewoda:
w z. *Rawski* w. r.

5.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: AS. — 2227 ex 1926. Kraków, dnia 23 kwietnia 1926

Policyjne ograniczenie w obszarze wielkiej wody.

OKÓLNIK Nr. 99.

Do wszystkich Starostw w obrębie Województwa Krakowskiego i Magistratu kr. st. miasta Krakowa.

W uzupełnieniu tutejszego okólnika z 30 stycznia 1925 r. L: II 185 ex 1925 Województwo wskutek reskryptu Min. Robót. Publ. z 19 lutego 1926 L: VII, 45/926 zauważa co następuje:

Upoważnienie, udzielone przez Województwo wszystkim Starostwom (Magistratowi) powołanym okólnikiem do wydawania zakazów tamże określonych posiada charakter ogólny i Starostwa nie mogą na podstawie takiego upoważnienia wydawać również ogólnych zarządzeń, przeciwnie, mogą wydawać jedynie indywidualne orzeczenie skierowane do poszczególnych imiennie określonych osób na podstawie opinji zarządów wodnych, a ewentualnie w wypadkach wątpliwych na podstawie prawidłowo przeprowadzonego dochodzenia.

Jeżeli chodzi o rzekę obwałowaną na wielką wodę, to zakaz usuwania drzew i krzaków może być oparty na art. 113, ustęp 1, lit. c) ustawy wodnej, zakaz ten może się zatem jedynie odnosić do dziko rosnących drzew i krzaków w przekroju przepływu wielkiej wody i to bez prawa do odszkodowania. Okoliczność, czy pewne drzewa mają być uważane jako dziko rosnące, należy rozstrzygać według zachodzących indywidualnych znamion, a w wypadkach spornych ważniejszych, n. p. gdy chodzi o znaczny obszar i większą ilość drzew, także na podstawie opinji inspekcji leśnej. Zadrzewienie, posiadające charakter celowych kultur drzewnych nie podpadające zatem pod pojęcie dziko rosnących drzew, mogą być usuwane na podstawie art. 116 ustawy wodnej tylko drogą wywłaszczenia za odszkodowaniem.

Odnośnie do wód nieobwałowanych na wielką wodę należy stosownie do art. 114 ustawy wodnej, przedewszystkiem określić obszar zalewu, a dopiero potem można wydawać zakazy, ograniczone do obszaru zalewu.

Zarazem Województwo zmienia tekst powołanego okólnika co do udzielonych wskazówek w sprawie ochrony samego wału przed naporem lodów w tym kierunku, że dla ochrony wałów przed naporem lodów, względnie przedmiotów płynących, któreby mogły wał uszkodzić, wskazanem jest pozostawienie drzew rosnących w odległości od 5 do 10 m. od stopy wału.

Nadto zauważa się, że na przyszłość sadzenie jakichkolwiek drzew w przekroju przepływu wielkiej wody, względnie na określonym obszarze zalewu — jest bezwarunkowo *niedopuszczalnem,* a to pod rygorem usuwania ich bez odszkodowania.

Zmiany tekstu pierwotnego powyż powołanego okólnika co do wskazówek w sprawie ochrony wałów przed naporem lodów i zakaz sadzenia w przyszłości drzew na pomienionych powyż obszarach podadzą Starostwa za pośrednictwem Zwierzchności gminnych do powszechnej wiadomości w sposób w miejscu używany.

W końcu Województwo zauważa. że poruszona powyż powołanym tut. okólnikiem sprawa składów drzewnych zostanie osobno załatwiona. Przy tej sposobności Ministerstwo robót publicznych powołanym reskryptem wyjaśniło, że ustawa wodna nie wymaga otrzymania zezwolenia władzy wodnej na urządzenie składu drzewa nad rzeką, dopuszcza jedynie wydanie zakazu dla pewnych ściśle określonych przestrzeni, jeżeli zachodzą wymogi, przewidziane art. 113, ustęp 1, lit. b) 1 i 3 ustawy wodnej. Czy do urządzenia składu drzewa potrzebny jest konces przemysłowy — należy oceniać podług przepisów ustawy przemysłowej obowiązującej na terenie Małopolski.

O ile więc zostały wydane przez poszczególne Starostwa ogólne zarządzenia na podstawie upoważnienia tutejszym okólnikiem z 30 stycznia 1925, L: II — 185 w sprawach w tym okólniku podnoszonych należy je bezwłocznie cofnąć, a natomiast w razie potrzeby, na podstawie umotywowanej opinji fachowej wydać indywidualne orzeczenie w toku instancji skierowane do poszczególnych stron interesowanych.

Za Wojewodę:
(—) Zawadzki w. r.

6.

WOJEWODZTWO KRAKOWSKIE.

L: A. S. — 5009 ex 1926. Kraków, d. 5 czerwca 1926.

Zakaz składania drzewa w obszarze przepływu wielkiej wody.

OKÓLNIK Nr. 132.

Do wszystkich Starostw w obrębie Województwa Krakowskiego i Magistratu król. st. miasta Krakowa.

W ślad tut. okólnika Nr. 99 z 23 kwietnia 1926 L. A. S. — 2227, w sprawie policyjnych ograniczeń w obszarze wielkiej wody i odnośnie do reskryptu Województwa — Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych z 22 lutego 1926 L.: II — 651, którym przesłano Starostwu (Magistratowi) w odpisie reskrypt Ministerstwa Robót Publicznych z 13 lutego 1926 L: Dz. VII — 1164/925 w sprawie zakazów składania drzewa w obszarze przepływu wielkiej wody, Województwo odnośnie do ustępu przedostatniego, powołanego okólnika Nr. 99 cofa zarządzenia w sprawie składów drzewa w obszarze przepływu wielkiej wody, wydane

okólnikiem tut. Nr. 32 z 30 stycznia 1925, L: II — 185 ex 1925, jako nieznajdujące uzasadnienia w postanowieniach obowiązującej ustawy wodnej z r. 1922 z uwagą, że ocena, czy do urządzenia składu drzewa na danym obszarze przepływu wielkiej wody — potrzebny jest konces przemysłowy — ma nastąpić podług przepisów obowiązującej ustawy przemysłowej.

Zarazem Województwo na podstawie postanowień art. 113, ustęp pierwszy lit. b), punkt 1), 3) ustawy wodnej z r. 1922 upoważnia Starostwo (Magistrat) do wydania na wniosek organów publicznych państwowych lub samorządowych, w porozumieniu z właściwymi urzędami technicznymi dla spraw wodnych, zakazów składania w przekroju przepływu wielkiej wody drzewa w sposób, mogący utrudnić odpływ wody, dalej zakazów używania gruntów nadbrzeżnych do składania, wyciągania lub staczania drzewa. Zaznacza się, że tego rodzaju zarządzenie ochronne, jak to już zaznaczono w powołanym na wstępie okólniku Nr. 99 przy upoważnieniu do wydania zarządzenia ochronnego po myśli art. 113, ust. 1, lit. c) nie mogą mieć charakteru ogólnego.

Zakaz tego rodzaju może być wydany w każdym poszczególnym wypadku w toku instancji tylko w wypadku stwierdzonej rzeczywistej konieczności, a w szczególności jako konieczna ochrona od powodzi po należytem zbadaniu stosunków miejscowych i przesłuchaniu stron interesowanych.

Za Wojewodę:
Zawadzki w. r.

7

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.

L: Ad. 5476/27. Kraków dnia 13 lipca 1927.

Policyjne ograniczenie w obszarze wielkiej wody

OKÓLNIK Nr. 112.

Do wszystkich Starostw Województwa Krakowskiego i Magistratu st. kr. m. Krakowa.

W ślad tutejszych okólników Nr. 132 z r. 1926 z 5 czerwca 1926, L: AS. 5009 i Nr. 99 z r. 1926, L: AS. 2227 w sprawie policyjnych ograniczeń w obszarze przepływu wielkiej wody, Województwo oznajmia co następuje:

Przy rozstrzyganiu rekursów od orzeczeń Starostw w sprawie powyż wymienionej, a w szczególności w sprawie nakazu usunięcia drzew w przekroju przepływu wielkiej wody, opartego na postanowieniach art. 113, ustęp 1, lit. c) ustawy wodnej z roku 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936), bez odszkodowania, Województwo zauważyło, że orzeczenia te wydawane są bez należytego uzasadnienia, a częstokroć bez jakiegokolwiek ustalenia zachodzących indywidualnych znamion, na podstawie których możnaby ocenić, czy drzewa, mające być usunięte są rzeczywiście dziko rosnącemi, a temsamem wydany zakaz usunięcia ich bez odszkodowania znajduje uzasadnienie w powołanym przepisie prawnym.

Orzeczenia więc, jako wydane bez ustalenia danych, które uzasadniałyby podstawę prawną z powołanego przepisu ustawy wodnej, są wodliwe i jako takie, muszą być częstokroć uchylane. Zarządzenie bowiem dochodzenia wskutek rekursów właścicieli tych drzew, może nastąpić tylko w razie potrzeby wyjaśnienia lub zbadania zarzutów rekursu na motywy zaczepionego orzeczenia, zawierającego znamiona, które w danym razie kwalifikują do usunięcia z obszaru przepływu wielkiej wody drzewo, jako dziko rosnące bez odszkodowania.

W tych bowiem wypadkach w razie wyjątkowej konieczności przeprowadzenia dochodzenia na miejscu, strona rekurująca w razie nieuwzględnienia jej rekursu będzie w myśl art. 206 ust. wodnej obowiązana do poniesienia urosłych z takiego dochodzenia kosztów. — Gdy zaś orzeczenie jest bez motywów i bez jakiegokolwiek bliższego określenia, dlaczego drzewo o które chodzi ma być uważane za dziko rosnące, nie możnaby w razie konieczności takiego dochodzenia przypisać spowodowania urosłych ewentualnie kosztów dochodzenia rekurentowi, gdyż gdyby mu były wiadome powody dla których drzewo jego uznane zostało za dziko rosnące, byłby może nie wnosił rekursu.

Dlatego też, o ile wniosek urzędu technicznego lub strony prywatnej wpłynie do Starostwa i nie zawiera dostatecznych danych na podstawie których możnaby wydać zarządzenie usunięcia drzewa i obszaru przepływu wielkiej wody bez odszkodowania na podstawie art. 113, ust. 1, lit. c), należy przedewszystkiem zażądać stosownego uzupełnienia wniosku, następnie po przeprowadzeniu ewentualnie potrzebnego dochodzenia, wydać orzeczenie w toku instancji.

Wszelkie potrzebne dochodzenia z reguły winny być przeprowadzone bez kosztów dla stron, a tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy będzie chodziło o znaczniejsze obszary o większej ilości drzew, może Starostwo zarządzić w razie uznanej wyjątkowej konieczności dochodzenia na miejscu, przy współudziale znawcy technicznego i stron interesowanych, gdyby dane, naprowadzone we wniosku były zdaniem Starostwa nie wystarczające do wydania orzeczenia w toku instancji i nie mogłyby być uzupełnione bez przeprowadzenia na miejscu. Koszta takiego dochodzenia w tym wypadku winien ponieść przedkładający odnośny wniosek Urząd techniczny z danego funduszu budowy lub przedkładająca wniosek strona prywatna i w razie potrzeby na żądanie Starostwa złożyć stosowną zaliczkę na pokrycie tych kosztów.

O delegowanie znawcy technicznego do dochodzenia należy zwracać się do właściwego dla Starostwa Urzędu Techniczno-wodnego. Aby znawcę technicznego do dochodzenia delegował ten Urząd techniczny o załatwienie którego wniosku w danym wypadku chodzi, Województwo nie widzi zasadniczej przeszkody.

Za Wojewodę:
Mikosz w. r.

8.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.
WYDZIAŁ ADMINISTRACYJNY.

L: Ad. 6087/27. Kraków, dnia 29 kwietnia 1927 r.

Spław i lądowanie drzewa.

OKÓLNIK Nr. 70.

Do wszystkich Starostw i Magistratu st. kr. m. Krakowa.

Ministerstwo Robót Publicznych reskryptem z 6 kwietnia 1927, L: II — 142/27 wyjaśniło, że lądowanie i umocywowanie statków i tratew, dalej czasowe umieszczanie ładunku n. p. drzewa na brzegu nie wymaga zezwolenia władzy w warunkach normalnych.

Zezwolenie takie jest natomiast konieczne jedynie wówczas, gdyby wykonywanie wymienionych czynności wymagało pewnych specjalnych urządzeń o których wspomina art. 45, ust. 1) w punktach od 3 do 6 ustawy wodnej z r. 1922, jak również wówczas, gdy dane miejsce objęte jest zakazem wydanym przez władzę wodną na podstawie art. 113 ustawy wodnej.

Zarazem Województwo zauważa, że o ile w poszczególnym wypadku chodziłoby o lądowanie i skład drzewa w terenie inundacyjnym, co do którego może być w przyszłości nawet wydany zakaz po myśli art. 113, lit. b), punkt 3) ustawy wodnej, natenczas jest koniecznem udzielanie zezwolenia na lądowanie i urządzenie składu na podstawie opinji właściwego urzędu technicznego dla spraw wodnych przy przepisaniu petentowi warunków pozwolenia.

Ze względu jednak na tę okoliczność, że chodzi tu o sprawy mniejszej wagi, Województwo na podstawie art. 190 ustawy wodnej z r. 1922 upoważnia Starostwa (Magistrat) do załatwienia we własnym zakresie podań o zezwolenie na lądowanie i skład drzewa, o ile będzie zachodziła potrzeba wydania takiego pozwolenia ze stanowiska przepisu art. 113 ustawy wodnej po wysłuchaniu właściwego urzędu technicznego dla spraw wodnych i ewentualnie interesowanego Zarządu wodnego dróg wodnych, względnie kierownictwa regulacji odnośnej wody spławnej.

Jeżeli zaś w podaniu wniesionem prosi strona o zezwolenie na lądowanie przy pomocy specjalnych urządzeń, o których mowa w art. 45 ust. 1) punkty 3—6 ustawy wodnej, załatwienie tych zastrzega sobie dalej Województwo, wobec czego należy je bez jakichkolwiek dochodzeń przedkładać Województwu, jako władzy właściwej do załatwienia danej sprawy.

W końcu zauważa się, że przeprowadzanie przez Starostwo dochodzeń komisyjnych na miejscu w sprawach tych jest z reguły zbędne, chyba gdyby znawca techniczny ze swojego stanowiska bez takiego dochodzenia nie mógł określić warunków, na podstawie których mogłoby być przez Starostwo wydane żądane pozwolenie.

Zarządzenie dochodzenia przez Starostwo w tego rodzaju koniecznych wypadkach winno się opierać na obowiązującej instrukcji służbowej (§ 80) ogłoszonej w Dz. p. p. Nr. 52 ex 1885, a nie na podstawie art. 195 ustawy wodnej z r. 1922.

Za Wojewodę:
Mikosz w. r.

9.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: A. S. — 3609 ex 1926. Kraków, d. 8 kwietnia 1926.

Szacowanie szkód, wyrządzonych w budowlach wodnych.

OKÓLNIK Nr. 89.

Do wszystkich Starostw Województwa Krakowskiego i Magistratu stoł. król. miasta Krakowa.

Ministerstwo Robót Publicznych reskryptem z d. 18 marca 1926, L: VII — 1762/25 udzieliło w sprawie powyższej następujących wyjaśnień:

W myśl art. 249 ustawy wodnej orzeczenie karno-administracyjne, lub też karno sądowe może zawierać także rozstrzygnięcia o obowiązku odszkodowania, jeżeli wynik postępowania karnego daje do tego dostateczną podstawę. Taką podstawę może stanowić tylko należyte ocenienie szkody.

Ustawa wodna z 19 września 1922 r. nie mieści żadnych postanowień, w jaki sposób i kto ma dokonać oszacowania, wobec czego stosownie do art. 264 ustawy wodnej należy kwestję tę rozstrzygnąć na podstawie innych dotychczasowych ustaw, które nie są w sprzeczności z nową ustawą dla tego przedmiotu, a zatem w odniesieniu do byłego zaboru austrjackiego na podstawie ustawy krajowej z 14 marca 1875. — Paragraf 70 tej ustawy powiada, że osobom, przeznaczonym do strzeżenia wód i urządzeń do użycia, sprowadzenia i zatrzymania wody przysługuje taki sam zakres działania, jaki ustawa przyznaje polowym, a § 50 ustawy krajowej z 17 lipca 1876 Dz. u. kr. Nr. 28 o ochronie własności polnej postanawia, że do oszacowania szkody, wyrządzonej przez przestępstwo polowe powołana jest przedewszystkiem przysięgła straż polowa, jeżeli jednak szkoda przewyższać ma kwotę 5 zł. austr. (10 zł. polskich), winien przełożony gminy zarządzić oszacowanie przez jednego przysięgłego detaksatora. Stosując analogicznie powyższe przepisy ustawy polowej do spraw wodnych, należy określić jako prawidłowe postępowanie tego rodzaju, że szkodę w wiklinach państwowych będzie oznaczała *przysięgła* straż rzeczna do wysokości 10 złotych, a powyżej tej kwoty *przysięgły* oceniciel gminny, przyczem obliczenie szkody powyżej 30 złotych należałoby poddać zbadaniu i zaopinjowaniu Zarządu dróg wodnych.

Wycinanie wiklin lub wogóle uszkodzenie budowli wodnych stanowi przestępstwo karno — sądowe lub administracyjne i dlatego sprawca obowiązany jest do pełnego zadośćuczynienia, stosownie do postanowień §§ 1295, 1323, 1324 i 1331 austr. ust. cyw. którego pełne zadośćuczynienie obejmuje w sobie zwrot

rzeczywistej szkody i utraconych korzyści. Szkodę zrządzoną wycięciem wikliny należy więc oznaczać w ten sposób, że policza się wartość targową wyciętej lub zabranej wikliny, koszt ponownego zasadzenia, utratę korzyści określoną stosownie do długości czasu potrzebnego dla odrostu, wreszcie koszta szacowania i postępowania.

O tem Województwo zawiadamia Starostwo (Magistrat). w ślad tut. okólnika z 2 października 1923 L.: U — 6351, ogłoszonego w tut. dzienniku urzędowym Nr. 10 ex 1923 z uwagą, że uiszczenie państwowych kęp wiklinowych przez paszenie w nich bydła i wycinanie pręci, przybrało w ostatnich czasach bardzo znaczne rozmiary. By położyć kres tej samowoli i uchronić Skarb Państwa przed poważnemi stratami, oraz z uwagi na to, ze kępy wiklinowe stanowią ochronne budowle wodne, poleca się Starostwu, (Magistratowi), aby na doniesienia o pojawnionem przekroczeniu przeprowadzało bezzwłocznie postępowanie karne w myśl postanowień art. 247 — 249 ustawy wodnej z 19 września 1922 Dz. U. Rz. P. Nr. 102 poz. 936 i pociągało winnych przekroczenia odnośnych postanowień ustawy wodnej do odpowiedzialności, wymierzając karę przewidzianą w art. 247 tejże ustawy i zastosowując przepis ustępu 4 tegoż artykułu, według którego zależnie od kwalifikacji przekroczenia można zamiast, lub obok grzywny orzec areszt do dni czternastu.

Ponieważ w myśl art. 249 ustęp 3) powoł. ustawy wodnej w razie zarządzenia w drodze administracyjnej może władza administracyjna na wniosek poszkodowanego rozstrzygnąć także o obowiązku odszkodowania, należy z reguły odnośnym wnioskom czynić w tym kierunku zadość, oczywiście jeżeli wynik postępowania karnego daje do tego dostateczną podstawę.

Wobec brzmienia powołanego na wstępie reskryptu Ministerstwa, Województwo poleca Starostwu (Magistratowi) przestrzegać ściśle zasady, że przy przyznawaniu odszkodowania za szkody popełnione w wiklinach a nie przenoszące kwoty 10 złotych, należy opierać sie na oszacowaniu szkody, dokonanem przez zaprzysiężonych strażników rzecznych przy szkodach zaś powyżej 10 złotych do 30 złotych oszacowanie tychże należy do przysięgłego detaksatora gminnego. Tak strażnik rzeczny jak i detaksator gminny przy oszacowaniu szkody winien podać dane, służące im za podstawę do oznaczenia wysokości odszkodowania (n. p. przy pasaniu bydła — wartość zjedzonej i stratowanej trawy, wysokość szkody wskutek uszkodzenia budowli wodnych, wartość zniszczonej wikliny, tak, by powołana do rozstrzygniecia o obowiązku ponoszenia kosztów odszkodowania władza administracyjna miała możność oceny conajmniej w przybliżeniu czy żądane przez poszkodowanego wynagrodzenie odpowiada rzeczywiście wysokości wyrządzonej szkody.

Zarazem Województwo zauważa, nie widzi ustawowej przeszkody, aby w miejsce detaksatora gminnego, mogli oszacowanie szkód w granicach od 10 zł do 30 zł. i powyżej przedsiębrać nadzorcy rzek, którzy jako funkcjonarjusze państwowi służbowo zaprzysiężeni posiadają dostateczną znajomość rzeczy.

Rozumie się. że i w tych wypadkach jest koniecznem dokładne podanie sposobu oszacowania i obliczenia wysokości szkody. Przy szkodach zaś, przekraczających kwotę 30 złotych winien interesowany Zarząd dróg wodnych względnie Zarząd wodny poddać należytemu zbadaniu i wyczerpująco umotywować obliczenie i oszacowanie szkody. O ile tego zajdzie potrzeba może oczywiście starostwo (Magistrat) jako władza orzekająca zażądać od poszkodowanego dodatkowo bliższego uzasadnienia wysokości żądanego odszkodowania.

Opierając się na przepisie art. 264 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 Województwo zaznacza, że w sprawach karno-wodnych ma obowiązywać przewidziany w § 94 ustawy wodnej z 14 marca 1875 dz. u. k. Nr. 38 czternastodniowy termin rekursowy.

Stosownie zaś do art. 249, ust 3) ustawy wodnej z 19 września 1922 Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz 936, przysługuje interesowanemu, niezadowolonemu z wydanego przez władzę administracyjną orzeczenia co do obowiązku odszkodowania udać się o rozstrzygnięcie do sądu natychmiast, lub w ciągu miesiąca po prawomocności orzeczenia administracyjnego, które to pouczenie należy, o ile orzeczono o obowiązku poniesienia odszkodowania — umieścić w klauzuli rekursowej.

W końcu przypomina się Starostwu (Magistratowi) obowiązek szybkiego traktowania spraw karno wodnych, zgodnie z obowiązującemi przepisami a to z uwagi na przepis art. 251 ustawy wodnej z 19 września 1922. w myśl którego dochodzenie i karanie przekroczenia, przewidzianego w art. 247 ust. 1) tej ustawy przedawnia się w ciągu trzech miesięcy.

Za Wojewodę:

Zawadzki w. r.

10.

Odpis! Ministerstwo Robót Publicznych L. dz. II 886/27. Warszawa, dnia 17 czerwca 1927 r. W sprawie szacowania szkód w budowlach wodnych. Do Pana Wojewody w Krakowie. — Wskutek sprawozdań interesowanych Panów Wojewodów na reskrypt z 18 maja 1926, L: VII. 755/26. Ministerstwo Robót Publicznych zmienia reskrypt z dnia 18. marca 1926, L: VII. 1762/25 w sprawie szacowania szkód w budowlach wodnych a zwłaszcza w plantacjach wikliny o tyle, że poleca do szacowania szkód ponad 10 zł., zamiast taksatorów gminnych, używać w przyszłości zaprzysiężonych ocenicieli z pośród nadzorców rzek, konduktorów meljoracyjnych i wogóle organów Zarządu wodnego, mających wyższe kwalifikacje fachowe, aniżeli zwykła straż rzeczna, która jest nadal powołana do oceny szkód do kwoty 10 zł. Ocenicieli powyższych ma się ustanawiać dla większych obszarów, najlepiej dla całej rzeki lub jej odcinka, co do wyboru kandydatów należy się kierować opinją właściwego terytorialnie Zarządu wodnego. Ocenicieli można powoływać z miejscowego lub sąsiedniego Zarządu dróg wodnych lub Państwowego Zarządu wodnego, funkcje

swe mają pełnić z urzędu. Koszta podróży tych funkcjonarjuszów, powodowane szacowanie szkód, pokrywać należy tymczasowo z kredytów rzeczowych konserwacji robót, zaś w orzeczeniu, nakładającem kary na szkodników, należy zarządzić ściągnięcie ich z ukaranych a tylko w wypadkach nieściągalności względnie uwolnienie od kary, mają one stale obciążać wspomniany kredyt. Podsekretarz Stanu.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.

L: Ad. 9920/27. Kraków, dnia 27 czerwca 1927.

Szacowanie szkód w budowlach wodnych.

OKÓLNIK Nr. 104.

Wszystkim Starostwom Województwa Krakowskiego i Magistratowi st. kr. m. Krakowa.

Przesyłam w ślad tutejszego okólnika Nr. 89 z 8 kwietnia 1926, L: AS. 3609 do wiadomości i zastosowania się.

Za Wojewodę:
Mikosz w. r.

11.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.

L: Ad. 12154/27 Kraków, dnia 8 sierpnia 1927 r.

OBWIESZCZENIE

o ograniczeniu i podziale dorzecza Dunajca na Spiszu w obrębie powiatu Nowy Targ — na rewiry rybackie.

W myśl § 9 ustawy o rybołostwie z 31 października 1887 (Dz. u. kr. Nr. 37 ex 1890 ustanowiło Województwo dla wód bieżących na Spiszu razem z temi dawnemi łożyskami i odnogami, które z niemi łączą się, chociażby perjodycznie w sposób dla przepływu ryb przydatny edyktom z 26 września 1925 L: VII. 7799 zmienionym z urzędu reskryptem Ministerstwa Rolnictwa z 29 lipca 1927 Nr. 2394) W. Z. w związku z postanowieniem art. 10 ust. 2 Aneksu „A" Protokołu krakowskiego z 6 maja 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 133. poz. 952 ex 1925 następujący podział i rozgraniczenie rewirów:

IV. rewir, obejmujący Czarny Dunajec. Biały Dunajec z dopływami w obrębie gmin: Nowy Targ, Waksmund. Ostrowsko i Łopuszna aż do granicy gmin Łopuszna i Harklowa, tudzież górną część potoka Czerwonki w obrębie gminy Nowa Biała uznaje się rewir dzierżawny.

V. rewir, obejmujący rzekę Dunajec od granicy gmin Łopuszna i Harklowa do granicy gmin Maniowy i Czorsztyn w obrębie gmin: Dembno, Harklowa, Knurów, Szlemberg, Maniowy po lewym jej brzegu, zaś po prawym jej brzegu w obrębie gminy Frydman i części gminy względnie obszaru dworskiego Falsztyn do punktu położonego naprzeciw granicy gmin Maniowy-Czorsztyn, tudzież rzekę Białkę w obrębie gminy Dembno, oraz rzekę Białkę po lewym jej brzegu w obrębie części gminy Nowa Biała od punktu, w którym zbiega się granica gminy Białka i Nowa Biała przy rzece Białce do mostu kratowego na Białce w trakcie nowej drogi Groń-Trybsz, położonego w pobliżu coty 667, dalej rzekę Białkę po prawym jej brzegu od pomienionego mostu w obrębie gminy Trybsz — Krempach aż do zbiegu granicy gmin Krempach i Dembno, dalej wody „z dwóch potoczków" w obrębie gminy Trybsz od źródeł aż do ujścia, które łączą się w jeden potok pod nazwą „Potok za widrówkami", oraz potok Przykopę (młynówkę) od źródeł aż do ujścia w obrębie gmin: Trybsz — Krempach, Frydman uznaje się za rewir dzierżawny.

VI. rewir, obejmujący rzekę Dunajec od granicy gmin Maniowy i Czorsztyn do ujścia Pieńskiego potoku w Pieninach w obrębie gmin: Czorsztyn, Sromowce wyżne i Sromowce niżne po lewym jej brzegu, tudzież po prawym jej brzegu od punktu położonego naprzeciw granicy gmin Maniowy-Czorsztyn, aż do granicy Państwa, w obrębie reszty gminy, względnie obszaru dworskiego Falsztyn i całej gminy, względnie obszaru dworskiego Niedzica, oraz potoki Niedziczankę, Łapszankę i Kocwiniankę z dopływami w obrębie gmin Niedzica—Łapsze Niżne—Łapsze Wyżne. Kacwin uznaje się za rewir dzierżawny.

Za Wojewodę:
Mikosz w. r.

12.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.

L. Ad. 12154/27. Kraków, dnia 8 sierpnia 1927.

OBWIESZCZENIE

o rozgraniczeniu i podziale dorzecza Czarna Orawa na Orawie w obrębie powiatu Nowy Targ — na rewiry rybackie.

W myśl § 9 ustawy o rybołostwie z 31 października 1887 (Dz. U. Kr. Nr. 37 ex 1890) ustanowiło Województwo dla wód bieżących na Orawie razem z temi dawnemi łożyskami i odnogami, które z niemi łączą się chociażby perjodynie w sposób dla przepływu ryb przydatny edyktem z 26 września 1925 L. VII—7799 następujący podział i rozgraniczenia rewirów:

I. rewir obejmujący potok Czarną-Orawę z dopływami od źródeł aż do ujścia potoku Zubrzyca w obrębie gmin Bukowina—Podszkle. Harkabuz. Orawka—Podsarnie—Podwilk. Zubrzyca Dolna. Zubrzyca Górna i części gmin Jabłonka—Piekielnik, uznaje się za rewir dzierżawny.

II rewir obejmujący potok Czarną-Orawę z dopływami od ujścia potoku Zubrzyca aż do granicy Państwa w obrębie gmin: Chyżne, Jabłonka, Lipnica Mała (Górna). Lipnica Wielka (Dolna). Piekielnik, dalej Potok Kriwany od źródła do granicy Państwa w obrębie gminy Lipnica Wielka (Dolna) uznaje się za rewir dzierżawny.

Za Wojewodę:
Mikosz w. r.

13.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L. RW. 3904/1. ex 1927.

ROZPORZĄDZENIE

Województwa Krakowskiego z dnia 14 sierpnia 1927 roku L. RW. 3904 1 ex 1927, w sprawie zakazu urządzania „podgonek“ na Dunajcu w obrębie powiatów, Nowosądeckiego i Nowotarskiego oraz zakazu połowu ryb na sieci i saki w brębie powiatu Nowotarskiego.

Na mocy § 62 Krajowej ustawy o rybołóstwie z dnia 31 października 1887 Dz. U. Kr. Nr. 37 z. r. 1890 zakazuje się aż do odwołania:

1) na wszystkich rewirach rybackich rzeki Dunajca w obrębie powiatu Nowotarskiego połowu ryb na sieci, saki i t. zw. „podgonki“;

2) w czasie ochrony tarłowej łososia i pstrąga urządzania tak zw. „podgonek“ na rewirach rybackich powiatu Nowosądeckiego;

3) wyjątki od powyższych zakazów mogą być dopuszczone tylko dla celów sztucznej hodowli ryb, oraz dla usunięcia ewentualnego nadmiaru na rewirze poślednich gatunków ryb, nie inaczej jednak, jak za każdorazowem pozwoleniem Starostwa.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia.

Wojewoda:
w z.
Dr. Morawski w. r.

14.

RUCH SŁUŻBOWY.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych zamianował:

a) Starostę w Grybowie Antoniego Dziekońskiego radcą wojewódzkim w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie. L. Pr. 4236/27.

b) urzędnika I kategorji w VIII st. sł. przy Dyrekcji Policji w Krakowie Ernesta Steinauera urzędnikiem administracyjnym w VII st. sł. L. Pr. 405/27.

Pan Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zamianował referendarza w VIII st. sł. przy Starostwie w Myślenicach dra Romualda Foremnego referendarzem w VII st. sł. w Minist. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. L. Pr. 3885/27.

Pan Minister Robót Publicznych zamianował w etacie Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych Województwa krakowskiego:

a) inż Aleksandra Praczyńskiego w Krakowie;
b) inż. Maksymiljana Bittnera w Żywcu;
c) Witolda Dziędzielewicza w Nowym Targu;
d) „extra statum“ Maksymiljana Franka w Krynicy radcami budownictwa w VI st. sł.
e) inż. Erwina Nowaka;
f) Juljusza Kolarzowskiego i
g) Zdzisława Kowalskiego referendarzami w VII st. służbowym.

Pan Wojewoda zamianował z dn. 1 lipca 1927 r. w etacie Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych Województwa krakowskiego:

a) inż. Antoniego Chlipalskiego w Krakowie urzędnikiem VIII st. sł.

b) Henryka Grzybowskiego w Porąbce prowizorycznym urzędnikiem VIII. st. sł.

c) Tadeusza Krzyczkowskiego w Krakowie urzędnikiem X st. sł. L. Pr/Bg. 6584/27.

Pan Wojewoda przeniósł:

a) urzędnika refer. VIII. st. sł. Tadeusza Bursztyna z Brzeska do Tarnowa i przydzielił do służby w tamt. Starostwie. L. Pr. 4080/27.

b) referendarza w VIII st. sł. dra Władysława Wnęka z Oświęcimia do Myślenic i przydzielił do słuby w tamtejszem Starostwie. L. Pr. 4082/27.

c) urzędnika refer. w IX st. sł. Jakóba Kurcza z Jasła do Pilzna i przydzielił do służby w tamtejszem Starostwie. L. Pr. 4081/27.

d) urzędnika III kat. IX. st. sł. Izydora Samboraka z Białej do Krakowa i przydzielił do służby w Urzędzie Wojewódzkim. L. Pr. 1648/27.

e) urzędnika III kat. IX st. sł. Wojciecha Kubiaka z Krakowa do Białej i przydzielił do służby w tamt. Starostwie. L. Pr. 2103/27.

15.

OBWIESZCZENIA I KOMUNIKATY.

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH.

Warszawa, 7 lipca 1927.

Departament Konsularny

Wydział Ogólny.
Nr. K. I. 3590/27.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych komunikuje, że zgodnie z doniesieniem Poselstwa Tureckiego w Warszawie, Wicekonsulat Turecki we Lwowie został zwinięty z dniem 1 czerwca 1927 roku.

(—) Dr. J. Brzeziński,
Naczelnik Wydziału w. r.

L. Pr. 4291/27.

16.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.

L. ZP. 5631/27. Kraków, 23 lipca 1927.

OBWIESZCZENIE.

Na podstawie postanowień § 48 ustawy z 18 grudnia 196 Dz. p. p. Nr. 5 z roku 1907 Urząd Wojewódzki podaje do powszechnej wiadomości, że magister farmacji Ludwik Pieguszewski, właściciel apteki publ. w Tymbarku wniósł dnia 9 lipca 1927 r. do Urzędu Wojewódzkiego krakowskiego podanie o zezwolenie na otwarcie apteki filjalnej w Bobrej, pow. Limanowa, która ma być czynną od 1 lipca do 30 września i od 1 grudnia jednego roku do 31 marca następnego roku.

Wzywam zatem tych właścicieli aptek publicznych, którzy czuliby się w swej egzystencji zagrożeni przez utworzenie wspomnianej apteki, by w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia niniejszego ogłoszenia wnieśli ustnie lub pisemnie przedstawienie do właściwej władzy politycznej I-szej instancji.

Po upływie tego terminu wniesione przedstawienie nie będzie uwzględnione.

[redacted]

Za Wojewodę:

Dr. J. Kocwa w. r.

17.

URZĄD WOJEWÓDZKI W KRAKOWIE.

L. I—IV/2386.

OGŁOSZENIE PRZETARGU.

Urząd Wojewódzki — Okr. Dyrekcja Robót Publicznych w Krakowie, Rynek, Krzysztofory, rozpisuje publiczny *przetarg* ofertowy *na budowę 2 przyczółków i 1 filara na Skawince w Skawinie* w ciągu drogi państwowej Kraków—Babice.

Przetarg odbędzie się we czwartek dnia 25 sierpnia 1927 roku o godzinie 11 przed południem w Oddziele drogowym powyższej Dyrekcji, w którym to czasie upływa termin składania ofert.

Oferty pisemne sporządzone ściśle wedle wymogów, określonych we warunkach budowy, oraz przepisach tymczasowych o oddawaniu państwowych dostaw i robót według reskryptu Ministerstwa Robót Publicznych z 31.VII 1926 r. L. III—396/926, należycie ostemplowane i zaopatrzone w dowód złożenia przez oferenta w Kasie Skarbowej II w Krakowie wadjum w wysokości 5 procent (pięć procent) oferowanych robót, należy składać do Okr. Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie na ręce Naczelnika Oddziału Drogowego w zapieczętowanych kopertach z napisem: „Oferta na budowę przyczółków i filara mostu na Skawince w Skawinie, *nie otwierać przed przetargiem,* mającym się odbyć dnia 25 sierpnia 1927 r.

Akta licytacyjne, t. j. plany budowy, warunki budowy i przepisy o ofertach są wyłożone dla przeglądu stron w godzinach urzędowych w Oddziale Drogowym Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych, tam też będzie można otrzymać za zwrotem własnych kosztów ślepy kosztorys i inne załączniki. Oferty nie odpowiadające warunkom w wyż powołanem rozporządzeniu M. R. P. L. III—396, lub wniesione po terminie nie będą rozpatrywane.

W Krakowie, dnia 5 sierpnia 1927 r.

Za Wojewodę:

Inż. Jarosławiecki w. r.

w. z. Dyrektora Okr. Dyr. Rob. Publ.

L. Pr. Bg. 6727/3/27.

18.

STAROSTWO W NOWYM TARGU.

L. 22134/Pi. Dnia 2 sierpnia 1927.

OBWIESZCZENIE.

W zastępstwie i z upoważnienia Województwa w Krakowie z dnia 21 czerwca 1927 L. AD. 9702 na zasadzie art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922. Dz. U. Nr. 102. poz. 938 podaje się do powszechnej wiadomości, że Ludwik Sądek zamierza w dalszym ciągu prowadzić młyn przy pomocy siły wodnej w Długopolu.

Celem stwierdzenia czy i o ile zakład ten dopuszczalny jest ze stanowiska dobra publicznego bezpieczeństwa praw osób trzecich Starostwo zarządza dochodzenia komisyjne na miejscu na dzień 8-go października 1927 roku.

Komisja zbierze się w powyższym dniu o godzinie 10-tej na miejscu.

Projekt wyłożony jest do publicznego przeglądu w Starostwie w Nowym Targu biuro Nr 8 począwszy od dnia 22 czerwca 1927 roku, od którego to dnia a najpóźniej przy rozprawie komisyjnej wnosić mogą interesowani ustne lub pisemne zarzuty przeciw projektowi.

Po upływie zaś tego terminu mogą tylko przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać wzniesienia i utrzymywania urządzeń, zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania gdyby takie urządzenia nie dały się z przedsiębiorstwem pogodzić lub gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta:

L. Pr/Bg 6727/1/27. *Strzelbicki* w. r.

19.

STAROSTWO W NOWYM TARGU.

L. 21219/Z. Dnia 29 lipca 1927.

OBWIESZCZENIE.

W zastępstwie i z upoważnienia Województwa w Krakowie z dnia 17.VI 1927 L. Ad. 8854 na zasadzie art. 195 ust. wodnej z 19.IX 1922 Dz. U. Rz. Nr. 102, poz. 938 podaję do powszechnej wiadomości, że Spółka budowy, zamierza wybudować most żelazno-betonowy na Dunajcu w Krościenku.

Celem stwierdzenia, czy i o ile projektowana budowa dopuszczalną jest ze stanowska dobra publicznego, bezpieczeństwa praw osób trzecich, Starostwo zarządza dochodzenie komisyjne na dzień 24 września 1927 roku. Komisja zbierze się w powyższym dniu o godzinie 10-tej na miejscu.

Projekt wyłożony jest do publicznego przeglądu w Starostwie w Nowym Targu, biuro Nr. 8, począwszy od 29 lipca 1927 r., od którego to dnia, a najpóźniej przy rozprawie komisyjnej wnieść mogą interesowani ustne, lub pisemne zarzuty przeciw projektowi.

Po upływie zaś tego terminu mogą tylko przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nakazanego prawa żądać wzniesienie i utrzymania urządzeń, zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się z przedsiębiorstwem pogodzić lub gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta:

L. Pr/B. 6584/16/27 *Strzelbicki* w. r.

20.

STAROSTWO W TARNOWIE.

L. 27033/27/2. Dnia 24 czerwca 1927.

Franciszek Hudyka w Kielanowicach — o udzielenie zezwolenia wodnoprawnego i uprawnienia przemysłowego na urządzenie i uruchomienie młyna wodno-motorowego w Kielanowicach.

OBWIESZCZENIE.

Franciszek Hudyka z Kielanowic wniósł do Starostwa w Tarnowie prośbę o udzielenie mu zezwolenia wodno-prawnego i konsensu policyjno-przemysłowego na urządzenie i uruchomienie młyna wodnomotorowego w Kielanowicach przy drodze Tuchów—Ryglice, składającego się z młyna wodnego o jednem kole wodnem i silnika ropnego — załączając odnośne plany i opisy techniczne.

Podając powyższe do powszechnej wiadomości Starostwo w Tarnowie działając w imieniu i zastępstwie Województwa krakowskiego na podstawie upoważnienia udzielonego reskryptem z 22.4 1927 L. AD. 6173/27 stosownie do postanowień Części II. Rozdz. II ustawy wodnej z 19.9 1922 D. U. R. P. Nr. 102 poz. 936 oznajmia, że celem ocenienia dopuszczalności urządzenia tej budowli wodno-przemysłowej ze względów publicznych i praw osób trzecich odbędzie się przepisana rozprawa komisyjna *w dniu 10 września 1927 r. o godzinie 11 przed południem na miejscu w Kielanowicach*, przy współudziale interesowanych stron i sąsiadów, Inspektora Pracy, oraz znawców technicznego i sanitarnego.

Plany sytuacyjne projektowanej budowli wyłożono do publicznego wglądu w Starostwie w Tarnowie w biurze drzwi Nr. 3 w godzinach urzędowych, począwszy od dnia 1 sierpnia 1927 roku z oznajmieniem, że ewentualne zarzuty, względnie oświadczenia przeciw udzieleniu zezwolenia można wnosić pisemnie lub protokolarnie do Starostwa w Tarnowie w terminie od dnia 1 sierpnia 1927 roku do dnia poprzedzającego dzień rozprawy komisyjnej lub najpóźniej w toku samej rozprawy komisyjnej w dniu 10 września 1927 roku.

Zarazem Starostwo ostrzega, że ci, którzy we wskazanym wyżej terminie lub w trakcie rozprawy komisyjnej nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i będą mogli przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa, żądać tylko wzniesienia i utrzymania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie zarządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

L. Pr/Bg. 6584/2/27. *Sokołowski* w. r.

21.

STAROSTWO W ŻYWCU.

L. 13956/2. Żywiec, dnia 25 lipca 1927.

Wanda Kajzerowa konsens na ujęcie wody jazem dla tartaku.

OBWIESZCZENIE.

Wanda Kajzerowa z Żywca wniosła do Województwa prośbę o udzielenie zezwolenia wodno-prawnego na budowę urządzenia wodnego (jazu, młynówki) celem ujęcia wody potoku Sopotnia Mała dla utrzymania w ruchu jedno gatrowego tartaku.

Na powyższą prośbę Starostwo w Żywcu w imieniu i z upoważnienia Województwa z dnia 25/5 1927 L. Ad. 8194/27 rozpisuje po myśli postanowień art. 187, 195 i 196 ustawy z dnia 19/9. 1922 Dz. U. R. Nr. 102 poz. 936, oraz § 25 i 26 ustawy przemysłowej z roku 1907 dochodzenie wodno-prawne połączone z rozprawą komisyjną przemysłowo-policyjną na miejscu projektowanego zakładu wodnego w gminie Sopotni Małej na dzień 20 września 1927 roku godz. 9-ta.

Punkt zborny członków komisji dnia 20/9 1927 r.

o godzinie 9-tej na miejscu przy tartaku w Sopotni Małej.

O powyższem zawiadamia się interesowanych, a przedewszystkiem osoby, względnie nstytucje, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem projektowanego przedsiębiorstwa z nadmienieniem, że odnośne projekty techniczne będą wyłożone do publicznego przeglądu w Starostwie w Żywcu w biurze Nr. 1, przez cztery tygodnie, począwszy od dnia 22.VIII 1927 r., w ciągu których można będzie wnosić zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu do Starostwa w Żywcu, albo też najpóźniej podczas dochodzenia komisyjnego na ręce p. przewodniczącego komisji pod zagrożeniem utraty ewentualnie przysługujących im praw wnoszenia sprzeciwów.

Interesowani, którzy z powyższego prawa i we wskazanym terminie nie skorzystają, tracą prawo podnoszenia zarzutów i mogą w razie szkodliwego oddziaływania wspomnianego przedsiębiorstwa żądać tylko wzniesienia i zaprowadzenia urządzeń zapobiegawczych szkodzie, albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Za Starostę:

L. Pr./Bg. 6584/7/27. *Dr. Łukowiecki* w. r.

22.

STAROSTWO W ŻYWCU.

L. 15320/2. Żywiec, 25 lipca 1927.

Karol Habsburg, właściciel dóbr żywieckich, prośba o ustanowienie obszaru ochronnego.

Karol Stefan Habsburg, właściciel dóbr żywieckich przez swego pełnomocnika inż. Alojzego Cyhana w Żywcu wniósł do Województwa prośbę o ustanowienie obszaru ochronnego na parceli lwh. 1529 w gminie kat. Leśnej celem zapobieżenia zanieczyszczania wody opadowej rurociągami dla celów przemysłowych, gospodarczych do arc. browaru w Żywcu.

Na powyższą prośbę Starostwo w Żywcu w imieniu i z upoważnienia Województwa z dnia 4/VI 1927 L. Ad. — 8560/27 rozpisuje po myśli postanowień art. 187, 195 i 196 ustawy wodnej z dnia 19/9 1922 Dz. U. R. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne połączone z rozprawą komisyjną na miejscu projektowanego obszaru ochronnego w gminie Leśnej, Zabłociu i Wieprzu, na dzień *26 września 1927* r. godz. 9-ta.

Punkt zborny członków komisji dnia 26/9 1927 r. o godzinie 9-tej przy browarze w Pawłusiu.

O powyższem zawiadamia się interesowanych, a przedewszystkiem osoby, względnie instytucje, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem projektowanego obszaru ochronnego z nadmienieniem, że odnośne projekty techniczne będą wyłożone do publiczego przeglądu w Starostwie w Żywcu w biurze Nr. 1 przez cztery tygodnie, t. j. począwszy od dnia 27 sierpnia 1927 roku, w ciągu których można będzie wnosić zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu do Starostwa w Żywcu, albo też najpóźniej podczas dochodzenia komisyjnego na ręce p. przewodniczącego komisji pod zagrożeniem utraty ewentualnie przysługujących im praw wnoszenia sprzeciwów.

Interesowani, którzy z powyższego prawa i we wskazanym terminie nie skorzystają, tracą prawo podnoszenia zarzutów i mogą w razie szkodliwego oddziaływania wspomnianego przedsiębiorstwa żądać tylko wzniesienia i zaprowadzenia urządzeń zapobiegawczych szkodzie, albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Za Starostę:

L. Pr/Bg. 6584/13/27. *Dr. Łukowiecki* w. r.

23.

STAROSTWO W ŻYWCU.

L. 16160/3. Żywiec, dnia 23 lipca 1927.

Budowa muru ochronnego nad Sołą pod Żywcem.

OBWIESZCZENIE.

Firma Solali, przemysł papierniczy, Sp. z ogr. odpow. w Żywcu wniosła do Województwa prośbę o udzielenie zezwolenia wodno-prawnego na budowę muru ochronnego (bulwaru) na prawym brzegu Soły pod Żywcem, poniżej mostu.

Bulwar prowadzony jest wzdłuż trasy zaprojektowanej przez organa państwowe, zatem budowy powyższe będą częścią ubezpieczenia, jakie są projektami regulacyjnemi przewidziane.

Korona bulwaru sięga ponad zwierciadło najwyższej katastrofalnej wielkiej wody. Obliczoną ilość wielkiej wody z dnia 3 sierpnia 1925 r., która była najwyższą z dotychczas zaobserwowanych przy stanie wodowskazu w Żywcu 5. 25 m. jest 0 — 97⁰ m. na sek.

Projekt obejmuje budowę bulwaru o szerokości w koronie 1 m. i nachylenie szkarpy przedniej 5:1, co z odsadką fundamentową 0.20 m. Fundament muru bulwarowego w myśl projektu będzie sięgał o 1.30 m. niżej ponad najniższy punkt dna koryta. Celem ochrony bulwaru przed podmyciem jest przewidziany wzdłuż przedniego lica fundamentu ścianka szczelna z krąglaków.

Ponad koroną bulwaru projektuje się szkarpę drogową zabezpieczoną brukiem na zaprawie aż do wysokości bankietu drogowego.

Na powyższą prośbę Starostwo w Żywcu w imieniu i z upoważnienia Województwa z dnia 19 czerwca 1927, L: Ad. 9596/27 rozpisuje po myśli postanowień art. 167, 195 i 196-y ustawy wodnej z dnia 19 września 1922, Dz. U. R. P. Nr. 102 poz 936 dochodzenie wodno-prawne, połączone z rozprawą komisyjną na miejscu projektowanego muru ochronnego (bulwaru) w gminie Żywiec, na dzień 22 września 1927, godz. 9-ta.

Punkt zborny członków komisji dnia 22 września b. r. o godz. 9-tej na miejscu w Żywcu.

O powyższem zawiadamia się interesowanych a przedewszystkiem osoby, względnie instytucje, któreby mogły być dotknięte szkodliwem dzi[illegible]

projektowanego bulwaru z nadmienieniem, że odnośne projekty techniczne będą wyłożone do publicznego przeglądu w Starostwie w Żywcu w biurze Nr. 1, przez cztery tygodnie, t. j. począwszy od dnia 24 sierpnia 1927, w ciągu których można będzie wnosić zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu do Starostwa w Żywcu, albo też najpóźniej podczas dochodzenia komisyjnego na ręce Przewodniczącego komisji pod zagrożeniem utraty ewentualnie przysługujących im praw wnoszenia sprzeciwów.

Interesenci, którzy z powyższego prawa i we wskazanym terminie nie skorzystają, tracą prawo podnoszenia zarzutów i mogą w razie szkodliwego oddziaływania wspomnianego przedsiębiorstwa żądać tylko wzniesienia i zaprowadzenia urządzeń zapobiegawczych szkodzie, albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

L: Pr./Bg. 6584/12/27.

Za Starostę:
Dr Łukowiecki w. r.

24.

Inż. Fryderyk *Zdybalski* w Krakowie, ul. Krupnicza 18, na podstawie dekretu z Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie, z dnia 22 czerwca 1927, L: I — 2445 przy zastosowaniu art 1, art. 2 a), art. 3 i art. 4 ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca, Dz. U. Nr. 97, poz. 682, uprawniającego go do używania tytułu i wykonywania czynności mierniczego przysięgłego, złożył dnia 1 lipca 1927 do rąk Dyrektora Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie przepisaną przysięgę.

L: Pr./Bg. 6584/9/27.

25.

SPROSTOWANIE.

W Dzienniku Urzędowym Województwa Nr. 2 z 15 kwietnia 1927 w ogłoszeniu, odnoszącego się do trzech rozporządzeń o konserwacji publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych a to na stronicach 13 do 17 należy przeprowadzić następujące sprostowania:

1) Podpis Pana Ministra Skarbu winien brzmieć „G. CZECHOWICZ".

2) Na stronicy 14 otrzymuje paragraf 11 następujące brzmienie:

„Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 stycznia 1926 — z wyjątkiem przepisu paragrafu 9, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia".

3) Na stronicy 15, tekst paragrafu 2 uzupełnić należy przez dodanie opuszczonego poprzednio następującego drugiego ustępu:

„Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić będzie sumę, jaka wypadnie z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach".

L: Pr./Bg. 6727/2/27.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

26.

Zguby dokumentów, które zostały unieważnione:

1) Karta rejestracyjna na samochód Franciszka Kosika w Zakopanem, L: Pr./Bg. 6727/4/27.

2) Pieczątka urzędowa okrągła lekarza powiatowego w Nowym Targu o średnicy 35 m/m. L: Pr./Bg. 6596/8/27.

3) Legitymacja urzędnicza urzędnika Województwa Krakowskiego Djonizy Hrehorowicz. L: Pr./Bg. 6698/1/27.

4) Legitymacja urzędowa kond. melj. Antoniego Karpały w Krakowie. L: Pr./Bg. 6584/1/27.

5) Legitymacja urzędnicza lekarza weterynaryjnego Stanisława Łuszpińskiego. L: Pr./Bg. 6643/1/27.

6) Pieczęć służbowa okrągła o średnicy 36 m/m z podwójną obwódką, w środku napis Brodziszewo, a w około Sołtys wsi [?] pow. Szamotulski. L: Pr./Bg. 6584/8/27.

7) Legitymacja urzędnicza Ignacego Banasia, kierownika szkoły w Łęgu ad Partyń, pt. Tarnów. — Pr./Bg. 6584/17.

27.

Z TOWARZYSTWA WIOSEK KOŚCIUSZKOWSKICH

W dniu 25 lipca b. r. odbyło się Ogólne Zebranie członków Towarzystwa z racji zatwierdzenia nowego statutu.

Na Prezesa Towarzystwa powołano p. Seweryna Ludkiewicza. Na wiceprezesa — p. Stefana Boguszewskiego; na dalszych członków Rady Nadzorczej wybrano z Warszawy: Marję Kazimierzową Bartlową, Inż. Tomasza Wolskiego, Posła Tomasza Arciszewskiego; — z Pomorza — p. Jana Donimirskiego, Prezesa Pomorskiego Towarzystwa Rolniczego, — a z Poznania — Doktora Juljusza Trzcińskiego, Wiceprezesa Wielkopolskiego Towarzystwa Kółek Rolniczych.

Do Zarządu z Warszawy: Kazimierza Jeżewskiego Aleksandra Jaworskiego, Antoniego Czerwińskiego, Tadeusza Gawlikowskiego i Antoniego Jacuńskiego, z Gordonowa na Pomorzu, jako delegata specjalnie do spraw Rogoźna-Zamku, gdzie powstać ma pierwsza Wioska Kościuszkowska fundacji państwowej.

Majątek ten przeszedł w ręce Towarzystwa Wiosek Kościuszkowskich z dniem 23 lipca r. b. wraz z całym żywym i martwym dużym inwentarzem i żniwami.

Liczne listy i depesze członków, niemogących przybyć na zebranie, dowodnie świadczyły, że termin zwoływania Ogólnych Zgromadzeń podczas miesięcy wakacyjnych nie jest odpowiedni.

Wybrani przyjęli mandaty, ale na ich żądanie Ogólne Zebranie postanowiło odbyć w październiku r. b. nowe posiedzenie, na którem wszyscy członkowie Zarządu i Rady złożą swoje mandaty i nowe wybory będą zarządzone.

Jednem z ważniejszych zadań Towarzystwa są starania, aby dekret o fundacji państwowej jaknajrychlej został załatwiony, a także propagowanie spra-

wy wśród sejmików i magistratów, ażeby one w ramach Towarzystwa Wiosek Kościuszkowskich zakupywały miejsca wieczyste dla swoich sierot.

Poszczególne gniazda rodzinne we wzorowych Wioskach sierocych będą temi cegiełkami, z których T. W. K. wystawi Tadeuszowi Kościuszce wieczyste żywe pomniki, godne Jego imienia.

L. Pr./Bg. 6584/15/27

28.

„Zarys Polskiej ustawy przemysłowej" dla użytku praktycznego — opracował Dr. Jan Wyród, Instruktor Stowarzyszeń Przemysłowych w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie. Zarys zawiera systematyczne opracowanie *nowej ustawy przemysłowej*, tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7. VI. 1927, Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468 o prawie przemysłowem i formularze podań. *Nakład Drukarni Narodowej w Krakowie, ul. Wolska 10.*

Drukarnia Gronusia i Orłowskiego, Kraków, ul. Stolarska L. 6. — Nr. telofonu 1018.